Teismo praktikos rinkinys

BENDROJO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2018 m. gruodžio 12 d.*

„Viešoji tarnyba – Pareigūnai – Darbo užmokestis – Išmokos šeimai – Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 2 dalies trečia pastraipa – Sąvoka „išlaikomas vaikas“ – Teismo sprendimas dėl globos, paremtas trečiosios šalies teisės aktais dėl nepilnamečių apsaugos – Atsisakymas suteikti išlaikomo vaiko statusą globojamiems vaikams – Vienodas požiūris – Teisė į mokslą – Viršesnis vaiko interesas“

Byloje T-283/17

SH, **Europos Komisijos sutartininkė**, atstovaujama advokato N. de Montigny,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, iš pradžių atstovaujamą M. Mensi, T. S. Bohr ir A.-C. Simon, vėliau T. S. Bohr ir G. Berscheid,

atsakovę,

palaikomą

Europos Parlamento, atstovaujamo J. Steele ir M. Windisch,

ir

Europos Sąjungos Tarybos, atstovaujamos M. Bauer ir R. Meyer,

įstojusių į bylą šalių,

dėl SESV 270 straipsniu grindžiamo prašymo panaikinti 2016 m. liepos 13 d. Komisijos sprendimą, kuriuo sudaryti tarnybos sutartis įgaliota tarnyba atsisakė pratęsti išmokų už išlaikomą vaiką mokėjimą ieškovei, ir, jei reikia, panaikinti 2017 m. vasario 3 d. šios institucijos sprendimą atmesti 2016 m. spalio 5 d. ieškovės skundą

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas H. Kanninen, teisėjai L. Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín (pranešėjas) ir I. Reine,

posėdžio sekretorė G. Predonzani, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2018 m. balandžio 13 d. posėdžiui,

* Proceso kalba: prancūzų.

priimą šį

Sprendimą

I. Ginčo aplinkybės

1 Ieškovė SH yra Europos Komisijos sutartininkė, paskirta dirbti Zimbabvėje.

2 2010 m. gruodžio 30 d. gyvenamosios vietos Buyenzi (Burundis) teismo sprendimu (toliau – Buyenzi teismo sprendimas) pagal Burundžio civilinio kodekso 300 ir paskesnius straipsnius ieškovei buvo suteikta dviejų vaikų vardu Joe ir Claire, Burundžio piliečių, atitinkamai keturiolikos ir dvylikos metų amžiaus, globa. Tuo metu, kai buvo priimtas Buyenzi teismo sprendimas, ieškovės nuolatinė gyvenamoji vieta buvo Toge.

3 2011 m. birželio mėn., remdamasi Europos Sąjungos pareigūnų tarnybos nuostatų (toliau – Pareigūnų tarnybos nuostatai) VII priedo 2 straipsnio 2 dalies trečia pastraipa ir 3 dalies a punktu, kurie taikytini sutartininkams pagal kitų Europos Sąjungos tarnautojų įdarbinimo sąlygų (toliau – KTĮS) 21 straipsnį, ieškovė paprašė skirti išmokas už išlaikomus vaikus Joe ir Claire, ir šios išmokos buvo skirtos. Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnis suformuluotas taip:

„1. Vadovaujantis šio straipsnio 2 ir 3 dalimis, vieną ar kelis išlaikomus vaikus turinčiam pareigūnui mokama <…> EUR mėnesinė išmoka už kiekvieną išlaikomą vaiką.

2. „Išlaikomas vaikas“ – pareigūno faktiškai išlaikomas jo ar jo sutuoktinio santuokinis ar nesantuokinis vaikas arba įvaikis.

Tas pats taikoma vaikui, dėl kurio įvaikinimo yra paduotas prašymas ir pradėta įvaikinimo procedūra.

Bet kuris vaikas, kurį pareigūnas teismo sprendimu, paremtu valstybės narės teisės aktais dėl nepilnamečių apsaugos, yra įpareigotas išlaikyti laikomas išlaikomu vaiku.

3. Išmoka skiriama:

a) automatiškai už jaunesnius kaip aštuoniolikos metų vaikus;

b) pareigūno kartu su įrodomaisiais dokumentais paduotu prašymu, už vaikus nuo aštuoniolikos iki dvidešimt šešerių metų amžiaus, besimokančius bendrojo lavinimo ar profesinėje švietimo įstaigoje.

4. Bet kuris asmuo, už kurio išlaikymą pareigūnas yra teisiškai atsakingas, ir kurio išlaikymui reikalingos didelės išlaidos, išimtiniais atvejais, pateikus patvirtinamuosius dokumentus, specialiu motyvuotu paskyrimų tarnybos sprendimu gali būti laikomas išlaikomu vaiku.

<…>“

4 2014 m. rugpjūčio 3 d. Joe sukako 18 metų.

5 2015 m. gegužės 6 d. Individualių išmokų administravimo ir mokėjimo biuro (PMO) Darbo užmokesčio ir individualių piniginių teisių administravimo skyriaus vadovas įteikė ieškovei raštą (toliau – 2015 m. gegužės 6 d. PMO raštas), jame buvo paaiškinta, pirma, kad ji nebeturi teisės į išmokas už išlaikomą vaiką Joe, nes jam sukako 18 metų, ir, antra, kad šių išmokų mokėjimas atgaline data bus nutrauktas 2014 m. rugpjūčio 31 d. Ieškovė nepadavė skundo dėl šio rašto.

6 Vis dėlto išmokos už išlaikomą vaiką Joe, išmokėtos už laikotarpį nuo 2014 m. rugsėjo 1 d. iki 2015 m. balandžio 30 d., galiausiai nebuvo susigrąžintos.

7 2016 m. gegužės 2 d. Claire sukako 18 metų.

8 2016 m. gegužės 17 d. ieškovė PMO padavė prašymą pratęsti išmokų už išlaikomus vaikus Joe ir Claire mokėjimą. Šis prašymas buvo grindžiamas Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 3 dalies b punktu. Savo prašyme ieškovė nurodė, kad ir toliau globoja šiuos vaikus, ir pateikė dokumentus, skirtus įrodyti, kad jie dar mokosi. Taip pat ji patikslino, kad neapskundė 2015 m. gegužės 6 d. PMO rašto, nes jai nebuvo pranešta apie jos teises.

9 2016 m. liepos 13 d. PMO įteikė ieškovei raštą, juo buvo siekiama išaiškinti ieškovės statutines teises ir atsisakyta pratęsti prašomų išmokų už Joe ir Claire mokėjimą (toliau – ginčijamas sprendimas). PMO pabrėžė, kad, remiantis Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 2 dalies trečia pastraipa, išmoka už išlaikomą vaiką gali būti skirta, kai tarnautojui suteikta vaiko globa, be kita ko, pagal teismo sprendimą, paremtą teisės aktais dėl nepilnamečių apsaugos. PMO nusprendė, kad teisė į išmokas už du atitinkamus vaikus pasibaigė, kai šiems vaikams sukako 18 metų. Iš esmės, PMO teigimu, nagrinėjamu atveju teisė į išmokas buvo grindžiama išimtinai globa, kuri pasibaigė, kai vaikai tapo pilnamečiai. PMO taip pat nurodė, kad iš tikrųjų pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 3 dalies b punktą teisė į išmokas už nesantuokinį arba įvaikintą vaiką gali būti suteikta, kol vaikui sukaks 26 metai. Tačiau, PMO teigimu, ši galimybė netaikoma globojamo vaiko atveju.

10 2016 m. spalio 5 d. ieškovė padavė skundą dėl ginčijamo sprendimo, remdamasi Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalimi, taikytina sutartininkams pagal KTĮS 117 straipsnį. Grįsdama savo skundą ieškovė nurodė, kad PMO padarė teisės klaidą ir „akivaizdžią vertinimo klaidą dėl Pareigūnų tarnybos nuostatų 67 straipsnio ir VII priedo 2 straipsnio 3 dalies b punkto taikymo tvarkos“. Be to, ieškovė pažymėjo, kad pagal Burundžio civilinį kodeksą pilnametis asmuo – tai asmuo, kuriam sukako 21 metai. Todėl joks iš atitinkamų vaikų negali būti laikomas pilnamečiu pagal Burundžio civilinį kodeksą. Taigi, abu vaikai yra ieškovės globojami vaikai, kol jiems sukaks 21 metai. Tuo remdamasi ieškovė padarė išvadą, kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 3 dalies b pastraipą ji turėjo teisę į išmokas už du išlaikomus vaikus, kol jiems sukaks 21 metai ir baigsis jos globa jiems.

11 2017 m. vasario 3 d. sprendimu (toliau – sprendimas atmesti skundą) Komisijos sudaryti tarnybos sutartis įgaliota tarnyba (toliau – STSĮT) atmetė ieškovės skundą. STSĮT priminė jurisprudenciją, pagal kurią nuostatos, suteikiančios teisę į pinigines išmokas, turi būti aiškinamos griežtai, ir šiuo klausimu pasirėmė 2008 m. balandžio 8 d. Sprendimo *Bordini / Komisija* (F-134/06, EU:F:2008:40) 90 punktu. Be to, STSĮT pabrėžė, kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 2 dalies trečią pastraipą atitinkami vaikai negali būti laikomi ieškovės išlaikomais vaikais, nes pagal šią nuostatą tarnautojo prievolė išlaikyti atitinkamą vaiką turi būti nustatyta teismo sprendimu, paremtu valstybės narės teisės aktais. Tačiau, STSĮT teigimu, Buyenzi teismo sprendimas buvo paremtas trečiosios šalies teisės aktais. Tuo remdamasi STSĮT padarė išvadą, kad ieškovė neturėjo teisės į išmokas už išlaikomus du vaikus ir kad PMO pasielgė geranoriškai, skirdama jai šias išmokas, kol Claire ir Joe sukaks 18 metų.

II. Procesas ir šalių reikalavimai

12 2017 m. gegužės 15 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo šį ieškovės ieškinį.

13 2017 m. rugpjūčio 1 d. Komisija pateikė atsiliepimą į ieškinį.

14 2017 m. liepos 5 ir 10 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo dokumentus, kuriais atitinkamai Europos Sąjungos Taryba ir Europos Parlamentas paprašė leisti įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimų.

15 2017 m. rugpjūčio 10 d. ir rugsėjo 13 d. sprendimais Bendrojo Teismo ketvirtosios kolegijos pirmininkas leido Tarybai ir Parlamentui įstoti į bylą. Į bylą įstojusios šalys pateikė savo paaiškinimus atitinkamai 2017 m. spalio 20 ir 27 d., o pagrindinės bylos šalys pateikė savo pastabas per nustatytus terminus.

16 2017 m. rugsėjo 1 d. raštu Bendrojo Teismo kancleris pranešė ieškovei, kad remdamasis Bendrojo Teismo procedūros reglamento 83 straipsnio 1 dalimi Bendrasis Teismas nusprendė, jog nebūtina antrą kartą pasikeisti pareiškimais.

17 2017 m. rugsėjo 20 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo dokumentą, juo ieškovė paprašė leisti pateikti dubliką pagal Procedūros reglamento 83 straipsnio 2 dalį. Visų pirma ieškovė iš esmės prašė leisti atsakyti į argumentus, pateiktus atsiliepimo į ieškinį 48 ir paskesniuose punktuose.

18 2017 m. rugsėjo 29 d. sprendimu Bendrasis Teismas leido ieškovei pateikti dubliką dėl atsiliepimo į ieškinį 48–59 punktų. 2017 m. lapkričio 13 d. ieškovė pateikė dubliką. 2018 m. sausio 5 d. Komisija pateikė tripliką.

19 Teisėjo pranešėjo siūlymu 2018 m. kovo 8 d. Bendrasis Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

20 2018 m. balandžio 13 d. vykusiame teismo posėdyje šalys buvo išklausytos ir atsakė į Bendrojo Teismo klausimus.

21 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

– pripažinti, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 2 dalies trečia pastraipa yra neteisėta,

– panaikinti ginčijamą sprendimą ir, jei reikia, sprendimą atmesti skundą,

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

22 Komisija ir Taryba Bendrojo Teismo prašo:

– atmesti ieškinį,

– priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

23 Parlamentas Bendrojo Teismo prašo atmesti ieškinį kaip iš dalies nepriimtiną ir, kad ir kaip būtų, kaip nepagrįstą.

III. Dėl teisės

A. Dėl ieškinio priimtinumo

24 Savo triplike Komisija abejoja, ar buvo laikomasi ikiteisminės procedūros.

25 Pirma, kiek tai susiję su Joe, Komisija mano, kad ieškovė turėjo pateikti skundą dėl 2015 m. gegužės 6 d. PMO rašto, o ne skundą dėl ginčijamo sprendimo. Antra, kiek tai susiję su Claire, Komisija pabrėžia, kad išmokų mokėjimas buvo nutrauktas 2016 m. birželio mėn., kaip matyti iš to mėnesio ieškovės darbo užmokesčio lapelio. Taigi Komisija mano, kad ieškovė turėjo paduoti skundą dėl 2016 m. birželio mėn. darbo užmokesčio lapelio, o ne dėl ginčijamo sprendimo.

26 Ieškovė prašo atmesti nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą, kurį pareiškė Komisija, ir pabrėžia, kad 2016 m. gegužės 17 d. prašymas pratęsti išmokų už išlaikomą vaiką mokėjimą, kurį ji pateikė PMO, – tai naujas prašymas dėl išmokų, grindžiamas Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 3 dalies b punktu.

27 Komisijos argumentais iš esmės teigiama, kad ginčijamu sprendimu buvo patvirtinti, pirma, 2015 m. gegužės 6 d. PMO raštas, kiek tai susiję su išmoka, mokama už Joe, ir, antra, 2016 m. birželio mėn. ieškovės darbo užmokesčio lapelis, kiek tai susiję su Claire.

28 Pagal suformuotą jurisprudenciją ieškinys dėl panaikinimo, pareikštas dėl sprendimo, tik patvirtinančio ankstesnį sprendimą, kuris nebuvo ginčytas laiku, yra nepriimtinas (žr. 2001 m. vasario 7 d. Sprendimo *Inpesca / Komisija*, T-186/98, EU:T:2001:42, 44 punktą ir nurodytą jurisprudenciją). Sprendimas laikomas tiesiog patvirtinančiu ankstesnį sprendimą, jeigu jame nėra naujų aplinkybių, palyginti su ankstesniu sprendimu, ir nebuvo peržiūrima to sprendimo adresato padėtis (žr. 2016 m. spalio 26 d. Nutarties *Edeka-Handelsgesellschaft Hessenring / Komisija*, T-611/15, nepaskelbta Rink., EU:T:2016:643, 28 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

29 Šioje byloje, pirma, kiek tai susiję su Joe, konstatuotina, kad 2015 m. gegužės 6 d. PMO raštas buvo susijęs su išmokų už išlaikomą vaiką Joe mokėjimo nutraukimu pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 3 dalies a punktą. Taigi, darytina išvada, kad 2015 m. gegužės 6 d. PMO raštas tapo galutinis, nes ieškovė jo neapskundė.

30 Vis dėlto reikia pabrėžti, kad ginčijamas sprendimas buvo priimtas dėl 2016 m. gegužės 17 d. ieškovės prašymo PMO pratęsti išmokų už išlaikomus vaikus Joe ir Claire mokėjimą. Tačiau šis prašymas buvo grindžiamas ne Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 3 dalies a punktu, o to paties priedo 2 straipsnio 3 dalies b punktu. Taigi, ginčijamo sprendimo dalykas buvo kitoks nei 2015 m. gegužės 6 d. rašto, todėl ginčijamu sprendimu nebuvo patvirtintas šis raštas.

31 Antra, kiek tai susiję su Claire, pakanka pažymėti, jog iš 2016 m. birželio mėn. ieškovės darbo užmokesčio lapelio matyti, kad išmokų mokėjimas buvo nutrauktas pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 3 dalies a punktą. Tačiau, kaip buvo priminta šio sprendimo 30 punkte, ginčijamas sprendimas buvo susijęs su prašymu pratęsti išmokų už išlaikomus vaikus Joe ir Claire mokėjimą, kurį 2016 m. gegužės 17 d. ieškovė pateikė PMO, remdamasi to paties priedo 2 straipsnio 3 dalies b punktu. Taigi, ginčijamo sprendimo dalykas buvo kitoks nei sprendimo, išplaukiančio iš 2016 m. birželio mėn. darbo užmokesčio lapelio, todėl ginčijamu sprendimu nebuvo patvirtintas pastarasis sprendimas.

32 Priešingai, nei teigia Komisija, būtent dėl ginčijamo sprendimo ieškovė turėjo paduoti skundą pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 straipsnio 2 dalį. Ieškovė tokį skundą padavė 2016 m. spalio 5 d.

33 Taigi, darytina išvada, kad šioje byloje buvo laikomasi ikiteisminės procedūros.

34 Vadinasi, šis ieškinys turi būti pripažintas priimtinu.

B. Dėl esmės

1. Dėl pirmosios reikalavimų dalies, kuria siekiama, kad Bendrasis Teismas konstatuotų Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 2 dalies trečios pastraipos neteisėtumą

35 Savo reikalavimų pirmoje dalyje ieškovė Teisingumo Teismo prašo konstatuoti, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 2 dalies trečia pastraipa, kaip ją taikė PMO ginčijamame sprendime, yra neteisėta.

36 Šiuo klausimu svarbu priminti, kad Sąjungos teismas neturi daryti bendro pobūdžio konstatavimų (2004 m. gruodžio 16 d. Sprendimo *De Nicola / EIB*, T-120/01 ir T-300/01, EU:T:2004:367, 136 punktas). Tačiau, atsižvelgiant į ieškinio visumą, laikytina, kad ieškovės reikalavimų pirmoji dalis – tai iš jos ieškinio dėl panaikinimo išplaukiantis prieštaravimas, grindžiamas Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 2 dalies trečios pastraipos (toliau – ginčijama nuostata) neteisėtumu.

2. Dėl antrosios reikalavimų dalies, kuria Bendrojo Teismo prašoma panaikinti ginčijamą sprendimą ir, jei reikia, sprendimą atmesti skundą

a) Dėl antrosios reikalavimų dalies dalyko

37 Pagal suformuotą jurisprudenciją administracinis skundas ir eksplicitinis ar implicitinis sprendimas jį atmesti yra sudėtingos procedūros dalis ir tik išankstinė kreipimosi į teismą sąlyga (2011 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Adjemian ir kt. / Komisija*, T-325/09 P, EU:T:2011:506, 32 punktas ir 2017 m. rugsėjo 15 d. Sprendimo *Skareby / EIVT*, T-585/16, EU:T:2017:613, 18 punktas). Kadangi pagal Pareigūnų tarnybos nuostatus suinteresuotasis asmuo turi pateikti skundą dėl sprendimo, kurį jis ginčija, vėliau pareikštas ieškinys yra priimtinas, nesvarbu, ar jis pareikštas vien dėl sprendimo, dėl kurio buvo pateiktas skundas, dėl sprendimo atmesti skundą arba dėl šių dviejų sprendimų kartu, jei skundas pateiktas ir ieškinys pareikštas laikantis Pareigūnų tarnybos nuostatų 90 ir 91 straipsniuose nustatytų terminų (1989 m. sausio 26 d. Sprendimo *Koutchoumoff / Komisija*, 224/87, EU:C:1989:38, 7 punktas ir 2014 m. lapkričio 5 d. Sprendimo *Komisija / Thomé*, T-669/13 P, EU:T:2014:929, 21 punktas). Tačiau pagal proceso ekonomijos principą teismas gali nuspręsti, kad nereikia priimti atskiro sprendimo dėl reikalavimų, pareikštų dėl sprendimo atmesti skundą, jei nustato, kad šių reikalavimų turinys nėra savarankiškas ir iš tiesų sutampa su reikalavimais, pareikštais dėl sprendimo, dėl kurio buvo pateiktas skundas (1989 m. sausio 17 d. Sprendimo *Vainker / Parlamentas*, 293/87, EU:C:1989:8, 7 ir 8 punktai ir 2017 m. balandžio 24 d. Sprendimo *HF / Parlamentas*, T-584/16, EU:T:2017:282, 72 punktas). Taip gali būti, be kita ko, jei teismas nustato, kad sprendimu atmesti skundą tam tikrais atvejais dėl to, kad jis implicitinis, tik patvirtinamas sprendimas, dėl kurio pateiktas skundas, ir kad dėl to šio sprendimo panaikinimas nepaveiktų suinteresuotojo asmens teisinės padėties kitaip negu pirmojo sprendimo panaikinimas (šiuo klausimu žr. 2011 m. rugsėjo 21 d. Sprendimo *Adjemian ir kt. / Komisija*, T-325/09 P, EU:T:2011:506, 33 punktą).

38 Vis dėlto iš jurisprudencijos matyti, jog atsižvelgiant į tai, kad ikiteisminės procedūros metu situacija kinta, atmetant skundą administracijai gali teikti papildyti arba pakeisti motyvus, kuriais ji iš pradžių pagrindė ginčijamą sprendimą (šiuo klausimu žr. 2009 m. gruodžio 9 d. Sprendimo *Komisija / Birkhoff*, T-377/08 P, EU:T:2009:485, 55–60 punktus).

39 Taigi, atsakydama į skundą administracija gali pateikti aiškesnius motyvus vykstant ikiteisminei procedūrai. Preziumuojama, kad tokie specifiniai su konkrečiu atveju susiję motyvai, pateikti iki ieškinio teisme pareiškimo, sutampa su sprendimo atsisakyti tenkinti prašymą motyvais, todėl turi būti laikomi svarbia informacija vertinant šio sprendimo teisėtumą (šiuo klausimu žr. 2009 m. gruodžio 9 d. Sprendimo *Komisija / Birkhoff*, T-377/08 P, EU:T:2009:485, 59 ir 60 punktus).

40 Šioje byloje sprendimu atmesti skundą buvo patvirtintas atsisakymas pratęsti išmokų už išlaikomą vaiką mokėjimą, kaip PMO nusprendė ginčijamame sprendime. Vis dėlto, kaip matyti iš šio sprendimo 11 punkto, sprendime atmesti skundą STSĮT papildė ginčijamą sprendimą ir nurodė, jog tam, kad atsirastų teisė į išmoką už išlaikomą vaiką, prievolė jį išlaikyti turi būti nustatyta teismo sprendimu, paremtu valstybės narės teisės aktais. Remdamasi šiais naujais motyvais STSĮT padarė išvadą, kad atitinkami vaikai negali būti laikomi ieškovės išlaikomais vaikais, nes Buyenzi teismo sprendimas nebuvo paremtas valstybės narės teisės aktais. Tačiau STSĮT nurodė, kad administracija pasielgė geranoriškai, skirdama ieškovei išmokas už išlaikomą vaiką, kol Joe ir Claire sukaks 18 metų, nors ieškovė neturėjo teisės į šias išmokas.

41 Iš to, kas išdėstyta matyti, kad sprendime atmesti skundą buvo atsižvelgta į teisines aplinkybes, į kurias neatsižvelgė PMO, priimdama ginčijamą sprendimą.

42 Taigi, kadangi ikiteisminės procedūros metu situacija kinta, nagrinėjant ginčijamo sprendimo teisėtumą reikia atsižvelgti į sprendime atmesti skundą nurodytus motyvus.

b) Dėl ieškinio pagrindų

43 Savo ieškinyje ieškovė nurodo penkis pagrindus, iš kurių pirmieji keturi yra skirti prieštaravimui, grindžiamam ginčijamos nuostatos neteisėtumu, paremti. Pirmasis pagrindas susijęs su diskriminacijos dėl pilietybės arba kilmės draudimo pažeidimu. Antrasis – su pareigūnų ir tarnautojų lygybės ir nediskriminavimo principo pažeidimu. Trečiasis – su teisės į mokslą ir viršesnio vaiko intereso principo pažeidimu. Ketvirtasis – su Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 52 straipsnio bei proporcingumo ir teisėtumo principo pažeidimu. Penktasis – su teisės klaida, gero administravimo principo, rūpestingumo pareigos ir pareigos suteikti pagalbą pažeidimu.

44 Be to, savo dublike ieškovė nurodo šeštąjį pagrindą, susijusį su teisinio saugumo, nuspėjamumo ir įgytų teisių principų pažeidimu.

1) Dėl pirmojo pagrindo, susijusio su diskriminacija dėl pilietybės arba kilmės

45 Ieškovė teigia, jog ginčijama nuostata pažeidžiamas diskriminacijos dėl kilmės arba dėl pilietybės draudimas, įtvirtintas Chartijos 21 straipsnyje ir Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnyje, nes pagal šią nuostatą neleidžiama, kad vaikas, kuris nėra Europos Sąjungos pilietis ir kurį išlaiko Sąjungos pilietis, būtų pripažintas išlaikomu vaiku siekiant skirti atitinkamą išmoką.

46 Ieškovė pabrėžia, jog pagal tarptautinės privatinės teisės normas fizinio asmens civilinis statusas reglamentuojamas pagal šio asmens pilietybės valstybės teisę, kad ir koks teismas turėtų jurisdikciją. Iš to išplaukia, kad Joe ir Claire civiliniam statusui taikytina Burundžio teisė, nes jie yra Burundžio piliečiai. Taigi, tik dėl šių vaikų pilietybės buvo atsisakyta pratęsti išmokų už išlaikomą vaiką mokėjimą ieškovei.

47 Savo dublike ieškovė nurodo, kad teismo jurisdikcija šeimos teisės srityje grindžiama vaiko arba vieno iš tėvų nuolatine gyvenamąja vieta. Taigi, jos teigimu, Sąjungos teismai neturėjo jurisdikcijos priimti sprendimo dėl atitinkamų vaikų globos, nes klostantis faktinėms aplinkybėms nei ji, nei minėti vaikai neturėjo nuolatinės gyvenamosios vietos valstybėje narėje. Ieškovė nurodo, kad jei nebūtų priimta sprendimo dėl vaikų globos, jie nebūtų galėję išvykti iš Burundžio teritorijos kartu su ieškove tam, kad prašymas dėl globos būtų pateiktas valstybėje narėje. Ieškovė mano, jog iš to išplaukia, kad atsižvelgiant į atitinkamų vaikų pilietybę sprendimų dėl globos priėmimas priklausė būtent Burundžio institucijų kompetencijai.

48 Toliau ieškovė teigia, kad negalėjo pateikti prašymo dėl Buyenzi teismo sprendimo pripažinimo valstybėje narėje. Šiuo klausimu ji mano, kad net jei pagal 1996 m. spalio 19 d. Hagoje pasirašytos Konvencijos dėl jurisdikcijos, taikytinos teisės, pripažinimo, vykdymo ir bendradarbiavimo tėvų pareigų ir vaikų apsaugos priemonių srityje (toliau – 1996 m. Hagos konvencija) 15 straipsnį priimant sprendimus dėl vaikų apsaugos priemonių taikoma vaiko gyvenamosios vietos teisė, ši konvencija netaikytina šioje byloje. Taip yra, nes Burundis nėra šios konvencijos šalis ir minėta konvencija būtų taikytina tik tuomet, jei vaikų nuolatinė gyvenamoji vieta būtų vienos iš susitariančiųjų valstybių teritorijoje. Taigi, nagrinėjamu atveju ji neturėjo galimybės pateikti prašymo dėl Buyenzi teismo sprendimo pripažinimo valstybėje narėje, nes nei ji, nei atitinkami vaikai neturėjo nuolatinės gyvenamosios vietos Sąjungos valstybėje. Per posėdį ieškovė patvirtino, kad tuo metu, kai buvo priimtas Buyenzi teismo sprendimas, ji neturėjo nuolatinės gyvenamosios vietos Belgijoje.

49 Be to, savo dublike ieškovė nurodė, jog siekdama išvengti galimos situacijos, jei Bendrasis Teismas patvirtintų sprendimą neskirti nagrinėjamų išmokų už atitinkamus vaikus, ji pateikė prašymą dėl šių vaikų įvaikinimo Belgijoje.

50 Galiausiai ieškovė teigia, kad net jei Buyenzi teismo sprendimas būtų pripažintas valstybėje narėje, šis sprendimas išliktų paremtas trečiosios šalies teisės aktais, o sprendimas dėl pripažinimo negalėtų būti laikomas teismo sprendimu, paremtu valstybės narės teisės aktais dėl nepilnamečių apsaugos.

51 Parlamentas, Taryba ir Komisija prašo atmesti pirmąjį pagrindą.

52 Iš karto reikia pabrėžti, jog pagal ginčijamą nuostatą tiesiogiai nurodyta, kad išmokos už išlaikomą vaiką skyrimo kriterijus yra ne atitinkamo vaiko pilietybė, o teisės aktai, kuriais paremtas teismo sprendimas, nustatantis prievolę išlaikyti vaiką, už kurį mokama ši išmoka.

53 Vis dėlto ieškovė teigia, kad taikant šį kriterijų įtvirtinama diskriminacija dėl atitinkamo vaiko pilietybės. Iš esmės, jos teigimu, teisės aktai, pagrindžiantys teismo sprendimą, iš kurio kyla vaiko išlaikymo prievolė, – tai vaiko pilietybės valstybės teisės aktai.

54 Šiuo klausimu, pirma, pažymėtina, jog šioje byloje netaikytina 1996 m. Hagos konvencija, kuria Komisija remiasi teigdama, kad nepilnamečių globai taikoma teisė – tai jų nuolatinės gyvenamosios vietos teisė. Iš tiesų reikia pabrėžti, pirma, kaip tai daro ieškovė, kad Burundis nėra šios konvencijos šalis, ir, antra, kad remiantis minėtos konvencijos 2 straipsniu ji taikoma tik 18 metų neturintiems vaikams, o Joe ir Claire yra daugiau nei 18 metų.

55 Antra, svarbu pabrėžti, kad šioje byloje, nesant taikytinos tarptautinės konvencijos, klausimas, kokios valstybės teisės aktai reglamentuoja Joe ir Claire globą, – tai klausimas, dėl kuriuo turi pateikti įrodymų atitinkamu teiginiu besiremianti šalis. Tačiau šioje byloje ieškovė net nenurodė nacionalinės teisės nuostatų, pagal kurias atitinkamų vaikų globai taikytini, kaip ji teigia, jų pilietybės valstybės įstatymai.

56 Darytina išvada, jog ieškovė neįrodė, kad ginčijama nuostata įtvirtino diskriminaciją dėl pilietybės.

57 Taigi pirmąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

2) Dėl antrojo pagrindo, susijusio su pareigūnų ir tarnautojų lygybės ir nediskriminavimo principo pažeidimu

58 Ieškovė mano, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnyje įtvirtinta pareigūnų ir tarnautojų, kurie prašo pripažinti vaiką išlaikomu vaiku, diskriminacija pagal tai, ar jų prašymas grindžiamas Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 4 dalimi, ar to paties priedo 2 straipsnio 2 dalies antra pastraipa, ar ginčijama nuostata. Pagal ginčijamą nuostatą įtvirtinta pareigūnų ir tarnautojų nelygybė, nes, nors šių pareigūnų ir tarnautojų situacija yra tokia pati ir turi prievolę išlaikyti vaiką arba artimą asmenį, jiems taikomos skirtingos išmokos skyrimo sąlygos, atsižvelgiant į tai, kokiais teisės aktais yra paremta jų prievolė.

59 Pirma, ieškovė pabrėžia, kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 4 dalį – pagal ją išlaikomam vaikui gali būti prilygintas bet kuris asmuo, už kurio išlaikymą pareigūnas yra teisiškai atsakingas ir kurio išlaikymui reikalingos didelės išlaidos, – nedraudžiama taikyti šios nuostatos dėl prilyginimo išlaikomam vaikui, jei teisės aktai, kuriais paremta pagal įstatymą kylanti išlaikymo prievolė, – tai trečiosios šalies teisės aktai.

60 Antra, ieškovė nurodo, kad pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą – pagal ją išlaikomo vaiko statusas pripažįstamas vaikui, kuris buvo įvaikintas arba dėl kurio buvo pradėta įvaikinimo procedūra, – taip pat nedraudžiama šio vaiko pripažinti išlaikomu vaiku, jei įvaikinimas paremtas trečiosios šalies teisės aktais.

61 Parlamentas, Taryba ir Komisija prašo atmesti antrąjį pagrindą.

62 Šiuo klausimu primintina, jog pagal vienodo požiūrio arba nediskriminavimo principą reikalaujama, kad panašios situacijos nebūtų vertinamos skirtingai, o skirtingos situacijos – vienodai, nebent toks vertinimas būtų objektyviai pagrįstas (2006 m. sausio 10 d. Sprendimo *IATA ir ELFAA*, C-344/04, EU:C:2006:10, 95 punktas ir 2006 m. rugsėjo 12 d. Sprendimo *Eman ir Sevinger*, C-300/04, EU:C:2006:545, 57 punktas). Vienodo požiūrio arba nediskriminavimo principas, įtvirtintas Pareigūnų tarnybos nuostatų 1d straipsnyje – tai bendro pobūdžio taisyklė, taikoma Sąjungos viešosios tarnybos teisės srityje (šiuo klausimu žr. 1982 m. gruodžio 2 d. Sprendimo *Micheli ir kt. / Komisija*, 198/81–202/81, EU:C:1982:411, 5 ir 6 punktus ir 2010 m. balandžio 15 d. Sprendimo *Gualtieri / Komisija*, C-485/08 P, EU:C:2010:188, 70 punktą).

63 Šioje byloje reikia palyginti, pirma, situaciją, kai taikoma Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 2 dalies pirma pastraipa, t. y. pareigūnai ir tarnautojai turi išlaikyti vaiką pagal sprendimą dėl įvaikinimo, paremtą trečiosios šalies teisės aktais, antra, situaciją, kai taikoma Pareigūnų tarnybos nuostatų 2 straipsnio 4 dalis, t. y. pareigūnai arba tarnautojai pagal įstatymą turi prievolę išlaikyti asmenį, kurio išlaikymui reikalingos didelės išlaidos, ir ši prievolė paremta trečiosios šalies teisės aktais, trečia, situaciją, kai pareigūnams ir tarnautojams tenkanti išlaikymo prievolė yra nustatyta teismo sprendimu, paremtu trečiosios šalies teisės aktais, bet šiai situacijai, kitaip nei pirmosioms, netaikoma jokia iš nuostatų, įtvirtintų Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnyje.

64 Šiuo klausimu, pirma, konstatuotina, jog pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 2 dalies pirmą pastraipą „išlaikomais vaikais“ laikomi pareigūno ar jo sutuoktinio įvaikiai, jeigu jie yra „pareigūno faktiškai išlaikom[i]“. Antra, pagal ginčijamą nuostatą „išlaikomais vaikais“ laikomi vaikai, kurie nėra pareigūno ar jo sutuoktinio santuokiniai, nesantuokiniai ar įvaikinti vaikai, bet kuriuos pareigūnas „teismo sprendimu, paremtu valstybės narės teisės aktais dėl nepilnamečių apsaugos, yra įpareigotas išlaikyti“. Galiausiai, trečia, išimtine tvarka ir motyvuotu sprendimu, kurį priima atitinkamų Sąjungos institucijų, įstaigų ir organų paskyrimų tarnyba, bet kuris asmuo, įskaitant pilnamečius asmenis ir pareigūno šeimos narius, kurie nėra jo arba jo sutuoktinio santuokiniai, nesantuokiniai ar įvaikinti vaikai, pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 4 dalį gali būti prilygintas „išlaikomam vaikui“, jei už jo „išlaikymą pareigūnas yra teisiškai atsakingas“ ir šio asmens „išlaikymui reikalingos didelės išlaidos“ (2018 m. sausio 16 d. Sprendimo *SE / Taryba*, T-231/17, nepaskelbtas Rink., EU:T:2018:3, 38 punktas).

65 Taigi, pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 2 dalies pirmą pastraipą nereikalaujama, kad teisės aktai, kuriais paremtas sprendimas dėl įvaikinimo, būtų valstybės narės teisės aktai. Pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 4 dalį taip pat nereikalaujama, kad teisės aktai, kuriais nustatyta išlaikymo prievolė, būtų valstybės narės teisės aktai. Ir, atvirkščiai, pagal ginčijamą nuostatą reikalaujama, kad teisės aktai, kuriais paremtas teismo sprendimas dėl išlaikymo prievolės, būtų valstybės narės teisės aktai. Darytina išvada, kad reikalaujant, jog teisės aktai, kuriais paremta ginčijamojoje nuostatoje nurodyta išlaikymo prievolė, būtų valstybės narės teisės aktai, pagal Pareigūnų tarnybos nuostatus pareigūnai ir tarnautojai, kuriems taikytina minėta nuostata, vertinami mažiau palankiai.

66 Šiomis aplinkybėmis reikia nustatyti, ar, kaip teigia ieškovė, pirma, pareigūnų ir tarnautojų, kuriems taikoma Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 4 dalis ir to paties priedo 2 straipsnio 2 dalies antra pastraipa, ir, antra, pareigūnų ir tarnautojų, kuriems, kaip antai ieškovei, taikoma ginčijama nuostata, situacija yra panaši (žr. 2017 m. kovo 9 d. Sprendimo *Milkova*, C-406/15, EU:C:2017:198, 57 punktą ir nurodytą jurisprudenciją).

67 Šiuo klausimu reikia pažymėti, jog buvo nuspręsta, kad Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 2 dalies pirmoje pastraipoje, ginčijamojoje nuostatoje, ir Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 4 dalyje kalbama apie tris skirtingas vaikų arba asmenų, kurie gali būti pripažinti „išlaikomais vaikais“, kaip tai suprantama pagal Pareigūnų tarnybos nuostatus, grupes (2018 m. sausio 16 d. Sprendimo *SE / Taryba*, T-231/17, nepaskelbtas Rink., EU:T:2018:3, 37 punktas).

68 Iš tiesų, pirma, tiek ginčijama nuostata, tiek Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 4 dalis yra grindžiamos tuo, kad egzistuoja prievolė išlaikyti asmenis, kurie nėra atitinkamo pareigūno vaikai. Tačiau Sąjungos teisės aktų leidėjas, šiose nuostatose vartodamas dvi skirtingas išlaikymo prievolės sąvokas, t. y. pirma, kai ši prievolė nustatyta „teismo sprendimu“, ir, antra, kai ji kyla „teisiškai“, norėjo nurodyti dvi skirtingas situacijas (2018 m. sausio 16 d. Sprendimo *SE / Taryba*, T-231/17, nepaskelbtas Rink., EU:T:2018:3, 39 punktas). Pagal ginčijamą nuostatą reikalaujama, kad išlaikymo prievolė būtų nustatyta teismo sprendimu, paremtu teisės aktais dėl nepilnamečių apsaugos. Ši nuostata taikoma visų pirma tuo atveju, kai nepilnamečiui skiriama globa. Ir, atvirkščiai, Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 4 dalyje kalbama apie prievolę išlaikyti vieną iš tėvų arba giminaitį, nebūtinai nepilnametį. Be to, pagal pastarąją nuostatą reikalaujama, kad dėl asmens, kurį pareigūnas privalo išlaikyti, išlaikymo šiam pareigūnų kiltų „didelės išlaidos“ ir kad pareigūnas pateiktų „patvirtinamuosius dokumentus“, kurie parodytų, kad atitinkamo asmens išlaikymo išlaidos yra didesnės nei įprastos (šiuo klausimu žr. 2009 m. sausio 20 d. Sprendimo *Klein / Komisija*, F-32/08, EU:F:2009:3, 45 punktą).

69 Antra, taip pat nėra panašios situacija, kurioje yra pareigūnai ir tarnautojai, turintys išlaikymo prievolę pagal ginčijamą nuostatą, ir situacija, kurioje yra pareigūnai ir tarnautojai, išlaikantys vaiką pagal sprendimą dėl įvaikinimo, kaip nurodyta Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 2 dalies pirmoje pastraipoje. Iš tiesų įvaikinimas ir globa turi svarbių skirtumų. Pirma, reikia pabrėžti, kad, kitaip nei įvaikinimas, globa iš principo baigiasi, kai vaikas tampa pilnametis. Antra, pažymėtina, kad globa iš principo gali būti panaikinta, o įvaikinimas, kaip tam tikra giminystės forma, yra nuolatinis.

70 Iš to, kas išdėstyta, matyti, jog negali būti laikoma, kad pareigūnų ir tarnautojų, nurodytų Pareigūnų tarnybos nuostatų VII priedo 2 straipsnio 2 dalies pirmoje pastraipoje ir 4 dalyje, taip pat nurodytų ginčijamojoje nuostatoje, situacija yra panaši, todėl tai, kad Pareigūnų tarnybos nuostatuose nustatytos skirtingos išmokos už išlaikomą vaiką skyrimo sąlygos, taip pat negali pažeisti vienodo požiūrio principo.

71 Taigi antrąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

3) Dėl trečiojo pagrindo, susijusio su teisės į mokslą ir viršesnio vaiko intereso principo pažeidimu

72 Ieškovė nurodo, kad kiekvienas vaikas turi teisę į mokslą. Tačiau šis mokslas reikalauja išlaidų. Juo labiau jei kalbama apie vaikų mokslą tuo atveju, kai vaikus išlaiko tarnautojas, kaip antai ieškovė, paskirtas į Sąjungos delegaciją trečiojoje šalyje, kurios teritorijoje išsilavinimas, prilygstantis Europoje suteikiamam išsilavinimui, kainuoja brangiai. Taigi, šia nuostata, dėl kurios pareikštas neteisėtumu grindžiamas prieštaravimas, yra pažeidžiami Chartijos 14 ir 24 straipsniai, nes pagal ją neleidžiama skirti išmokų už vaikus, kuriuos išlaiko pareigūnai ar tarnautojai, globojantys trečiosios šalies pilietybę turinčius vaikus.

73 Parlamentas, Taryba ir Komisija prašo atmesti trečiąjį pagrindą.

74 Šiuo klausimu, pirma, reikia nustatyti, ar tai, kad pagal ginčijamą nuostatą išlaikomo vaiko sąvoka netaikoma vaikui, kurio globą pareigūnas arba tarnautojas vykdo pagal teismo sprendimą, paremtą trečiosios šalies teisės aktais, turi būti vertinama kaip Chartijos 14 straipsnio pažeidimas. Šioje nuostatoje „Teisė į mokslą“ numatyta:

„Kiekvienas turi teisę į mokslą; profesinis ir tęstinis mokymas turi būti prieinamas visiems.“

75 Šios nuostatos aiškinimo tikslais reikia atsižvelgti į Chartijos išaiškinimus (OL C 303, 2007, p. 17), kaip nurodyta ESS 6 straipsnio 1 dalies trečioje pastraipoje ir Chartijos 52 straipsnio 7 dalyje (2013 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Komisija / Strack* (peržiūra), C-579/12 RX-II, EU:C:2013:570, 27 punktas). Iš Chartijos 14 straipsnio išaiškinimo matyti, kad šis straipsnis grindžiamas tiek valstybių narių bendromis konstitucinėmis tradicijomis, tiek 1950 m. lapkričio 4 d. Romoje pasirašytos Žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos papildomo protokolo 2 straipsniu, kuriame nustatyta:

„Niekam neturi būti atimta teisė į mokslą. Valstybė, rūpindamasi švietimu ir mokymu, įsipareigoja gerbti tėvų teisę parinkti savo vaikams švietimą ir mokymą pagal savo religinius ir filosofinius įsitikinimus.“

76 Remiantis tuo, kas išdėstyta, priešingai, nei leidžia suprasti ieškovės argumentai, negali būti konstatuota, jog pagal Chartijos 14 straipsnį Sąjungai nustatyta pozityvi pareiga užtikrinti jos pareigūnams ir tarnautojams finansines priemones, kad jų išlaikomi vaikai galėtų tęsti konkrečios formos mokslus.

77 Taigi, net darant prielaidą, kad išmoka už išlaikomą vaiką yra skirta padengti mokymosi išlaidoms, kurių dėl išlaikomo vaiko patiria pareigūnas ar tarnautojas, negali būti laikoma, jog remiantis teise į mokslą, įtvirtinta Chartijos 14 straipsnyje, ši išmoka turi būti skiriama ir vaikui, kurio globą pareigūnas ar tarnautojas vykdo pagal teismo sprendimą, paremtą trečiosios šalies teisės aktais.

78 Antra, reikia nustatyti, ar tai, kad pagal ginčijamą nuostatą išlaikomo vaiko sąvoka netaikoma vaikui, kurį globoja pareigūnas arba tarnautojas pagal teismo sprendimą, paremtą trečiosios šalies teisės aktais, turi būti vertinama kaip viršesnio vaiko intereso, įtvirtinto Chartijos 24 straipsnio 2 dalies, pažeidimas. Šioje nuostatoje numatyta:

„Visuose valstybės ar privačių institucijų veiksmuose, susijusiuose su vaikais, pirmiausia turi būti vadovaujamasi vaiko interesais.“

79 Šiuo klausimu pažymėtina, jog iš Chartijos 24 straipsnio išaiškinimo matyti, kad šis straipsnis grindžiamas 1989 m. lapkričio 20 d. pasirašyta ir visų valstybių narių ratifikuota Niujorko vaiko teisių konvencija, ypač jos 3, 9, 12 ir 13 straipsniais. Iš šios konvencijos 1 straipsnio matyti, kad „[š]ioje Konvencijoje vaiku laikomas kiekvienas žmogus, neturintis 18-os metų, jei pagal taikomą įstatymą jo pilnametystė nepripažinta anksčiau“.

80 Šioje byloje Joe ir Claire yra vyresni nei 18 metų, todėl negali būti laikomi vaikais, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 79 punkte nurodytą 1989 m. Niujorko konvenciją, ir jiems negali būti taikomas Chartijos 24 straipsnis.

81 Darytina išvada, kad Bendrasis Teismas negali pripažinti, jog tai, kad pagal ginčijamą nuostatą tam tikrai vaikų kategorijai netaikoma išlaikomo vaiko sąvoka ir neskiriamos išmokos už išlaikomą vaiką, sudaro Chartijos 24 straipsnio pažeidimą.

82 Taigi trečiąjį pagrindą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

4) Dėl ketvirtojo pagrindo, susijusio su Chartijos 52 straipsnio ir proporcingumo ir teisėtumo principų pažeidimu

83 Ieškovė teigia, kad, atsižvelgiant į proporcingumo principą, įtvirtintą Chartijos 52 punkte, teisės aktų leidėjas turėjo aiškiai nurodyti priežastis, kodėl išlaikomais vaikais nepripažįstami vaikai, kuriuos globoja pareigūnas ar tarnautojas pagal teismo sprendimą, paremtą trečiosios šalies teisės aktais. Kadangi nepateikta paaiškinimų šiuo klausimu, ginčijama nuostata pažeidžiamas Chartijos 52 straipsnis.

84 Taryba ir Komisija prašo atmesti ketvirtąjį pagrindą kaip nepagrįstą, o Parlamentas savo ruožtu prašo pripažinti jį nepriimtinu.

i) Dėl ketvirtojo pagrindo priimtinumo

85 Parlamentas mano, kad ketvirtasis pagrindas nepriimtinas, nes iš paties ieškinio teksto nematyti pagrindinių teisinių aplinkybių, kuriomis jis grindžiamas. Iš esmės ieškovė nepateikė jokio teisinio argumento, kuris pagrįstų tariamą proporcingumo ir teisėtumo principų pažeidimą.

86 Šiuo klausimu primintina, kad pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnio pirmą pastraipą, kuri pagal šio statuto 53 straipsnio pirmą pastraipą yra taikoma procesui Bendrajame Teisme, ir Bendrojo Teismo procedūros reglamento 76 straipsnio d punktą ieškinyje turi būti nurodytas ginčo dalykas ir pateikta pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka. Šie duomenys turi būti pakankamai aiškūs ir tikslūs, kad atsakovas galėtų pasirengti gynybai, o Bendrasis Teismas prireikus be papildomos informacijos galėtų priimti sprendimą dėl ieškinio. Siekiant užtikrinti teisinį saugumą ir tinkamą teisingumo vykdymą, tam, kad ieškinys būtų priimtinas, svarbiausios faktinės ir teisinės aplinkybės, kuriomis jis pagrįstas, bent glaustai, tačiau nuosekliai ir suprantamai, turi būti išdėstytos pačiame ieškinio tekste (1993 m. balandžio 28 d. Nutarties *De Hoe / Komisija*, T-85/92, EU:T:1993:39, 20 punktas ir 1999 m. gegužės 21 d. Nutarties *Asia Motor France ir kt. / Komisija*, T-154/98, EU:T:1999:109, 49 punktas).

87 Šioje byloje, pirma, konstatuotina, kad ieškinyje ieškovė nepatikslino, kas sudaro teisėtumo principo pažeidimą, kurį ji nurodė savo ketvirtojo pagrindo pavadinime. Taigi, reikia pripažinti šį pagrindą nepriimtinu tiek, kiek jis susijęs su tariamu minėto principo pažeidimu.

88 Antra, dėl ieškovės nurodyto proporcingumo principo iš tiesų reikia konstatuoti, kad jos argumentavimas šiuo klausimu yra glaustas. Tačiau iš ieškovės argumentų pakankamai aiškiai ir nuosekliai matyti, kad ji remiasi proporcingumo principo, kurio pagal Chartijos 52 straipsnį reikalaujama laikytis tuo atveju, kai apribojamos joje pripažintos teisės, pažeidimu.

89 Taigi, ketvirtasis pagrindas turi būti pripažintas priimtinu, kiek tai susiję su Chartijos 52 straipsnio ir proporcingumo principo pažeidimu.

ii) Dėl esmės

90 Chartijos 52 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Bet koks šios Chartijos pripažintų teisių ir laisvių įgyvendinimo apribojimas turi būti numatytas įstatymo ir nekeisti šių teisių ir laisvių esmės. Remiantis proporcingumo principu, apribojimai galimi tik tuo atveju, kai jie būtini ir tikrai atitinka Sąjungos pripažintus bendrus interesus arba reikalingi kitų teisėms ir laisvėms apsaugoti.“

91 Iš 52 straipsnio išaiškinimo matyti, kad šio straipsnio tikslas yra nustatyti Chartijos teisių ir principų taikymo sritį ir jų aiškinimo taisykles. Konkrečiai 52 straipsnio 1 dalyje apibrėžta teisių apribojimo tvarka.

92 Vis dėlto šioje byloje, pirma, pažymėtina, kad nurodydama šį ieškinio pagrindą ieškovė nepatikslino, kokia Chartijoje pripažinta teisė arba laisvė buvo apribota pagal ginčijamą nuostatą.

93 Antra, reikia pabrėžti, kad nagrinėdamas pirmąjį ir trečiąjį pagrindą, nurodytus siekiant pagrįsti prieštaravimą dėl ginčijamos nuostatos neteisėtumo, Bendrasis Teismas nekonstatavo jokio Chartijoje numatytų teisių apribojimo pagal ginčijamą nuostatą.

94 Darytina išvada, jog ieškovė neįrodė Chartijos 52 straipsnio 1 dalies pažeidimo.

95 Taigi, reikia atmesti ketvirtąjį pagrindą ir atitinkamai – neteisėtumu grindžiamą prieštaravimą, kurį pareiškė ieškovė.

5) Dėl penktojo pagrindo, susijusio su teisės klaida ir gero administravimo principo bei rūpestingumo pareigos ir pareigos suteikti pagalbą pažeidimu

96 Ieškovė teigia, kad ginčijama nuostata yra neteisėta dėl priežasčių, nurodytų formuluojant jos pirmąjį–ketvirtąjį ieškinio pagrindus, todėl STSĮT padarė teisės klaidą ir pažeidė gero administravimo principą, priimdama ginčijamą sprendimą šios nuostatos pagrindu. Ieškovė pabrėžia, kad iki 2015 m. gegužės 6 d. PMO rašto įteikimo PMO nebuvo pranešusi ieškovei, kad pagal ginčijamą nuostatą jai negali būti skirtos išmokos už išlaikomą vaiką. Taip pat ji pažymi, kad šių išmokų mokėjimas buvo nutrauktas netikėtai.

97 Savo dublike ieškovė taip pat nurodo, kad buvo pažeistos rūpestingumo pareiga ir pareiga suteikti pagalbą. Komisija pažeidė šias pareigas dėl to, kad nesuteikė pagalbos ir nepateikė nurodymų dėl veiksmų, kurių ieškovė turėjo imtis nuo 2011 m., arba dėl to, kad 2016 m. nesuteikė jai laiko įvykdyti naujus PMO reikalavimus, pagal kuriuos ieškovė turėjo pateikti sprendimą, paremtą valstybės narės teisės aktais. Šiuo klausimu ieškovė nurodo, kad tik skaitydama Komisijos atsiliepimą į ieškinį sužinojo, jog PMO mano, kad sprendimas dėl Buyenzi teismo sprendimo pripažinimo galėjo būti laikomas sprendimu, paremtu valstybės narės teisės aktais, todėl PMO galėjo jį laikyti pagrindu skirti išmokas už išlaikomą vaiką.

98 Pirma, dėl ieškovės nurodytos teisės klaidos konstatuotina, jog ieškovė apsiribuoja tuo, kad remiasi neteisėtumo motyvais, kuriuos nurodė formuluodama savo pirmuosius keturis ieškinio pagrindus, ir šiame ieškinio pagrinde nepateikė jokio papildomo argumento, susijusio su ginčijamos nuostatos neteisėtumo arba STSĮT padarytos teisės klaidos konstatavimu. Pirmieji keturi ieškovės ieškinio pagrindai buvo atmesti, todėl nebereikia nagrinėti teisės klaidos, nurodytos pagrindžiant šį ieškinio pagrindą.

99 Antra, dėl gero administravimo principo pakanka konstatuoti, jog, priešingai, nei teigia ieškovė, STSĮT nenutraukė nagrinėjamų išmokų mokėjimo netikėtai. Iš tiesų, kaip buvo priminta šio sprendimo 5 punkte, 2015 m. gegužės 6 d. raštu PMO iš anksto pranešė ieškovei, kad šių išmokų mokėjimas bus nutrauktas.

100 Trečia, dėl rūpestingumo pareigos pažeidimo, kurį ieškovė nurodė savo dublike, Komisija teigia, kad šie ieškovės argumentai nepriimtini, nes buvo pateikti per vėlai.

101 Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją administracijos pareiga rūpintis savo tarnautojais, kuria išreiškiama Pareigūnų tarnybos nuostatais sukurtų viešojo sektoriaus institucijos ir šio sektoriaus tarnautojų santykiams būdingų abipusių teisių ir pareigų pusiausvyra kartu

su gero administravimo principu, reikalauja, kad priimdama sprendimą dėl pareigūno padėties administracija atsižvelgtų ne tik į tarnybos, bet ir į atitinkamo pareigūno interesus (2007 m. kovo 7 d. Sprendimo *Sequeira Wandschneider / Komisija*, T-110/04, EU:T:2007:78, 184 ir 185 punktai ir 2014 m. lapkričio 13 d. Sprendimo *De Loecker / EIVT*, F-78/13, EU:F:2014:246, 76 punktas).

102 Savo ieškinyje ieškovė nurodo gero administravimo principo pažeidimą, formuluodama savo penktąjį ieškinio pagrindą. Todėl laikytina, kad ieškovės argumentais dėl rūpestingumo pareigos pažeidimo plėtojamas samprotavimas, kuriuo paremtas jos penktasis ieškinio pagrindas.

103 Šiuo klausimu primintina, kad ši pareiga, be kita ko, reiškia, kad spręsdama dėl pareigūno situacijos kompetentinga tarnyba turi atsižvelgti į visas aplinkybes, kurios gali lemti jos sprendimą, ir kad tai darydama ji turi atsižvelgti ne tik į tarnybos, bet ir į atitinkamo pareigūno interesus (1999 m. birželio 1 d. Sprendimo *Rodríguez Pérez ir kt. / Komisija*, T-114/98 ir T-115/98, EU:T:1999:114, 32 punktas).

104 Šioje byloje konstatuotina, jog ieškovė iš rūpestingumo pareigos iš esmės kildina pozityvią administracijos pareigą jai padėti ir bent nurodyti, kokių veiksmų ieškovė turėjo imtis nuo 2011 m.

105 Šiuo klausimu, pirma, svarbu pažymėti, kad rūpestingumo pareiga iš principo nereiškia, jog administracijai nustatoma didelės apimties pozityvi pareiga suteikti pagalbą Sąjungos pareigūnams ar tarnautojams. Visų pirma negali būti pagrįstai tikimasi, kad rūpestingai besielgianti administracija, kuri nagrinėja daugybę prašymų skirti išmokas už išlaikomus vaikus, imtųsi iniciatyvos padėti visiems atitinkamiems prašytojams ir nurodyti, kokių veiksmų jie galėtų imtis siekdami gauti tokias išmokas (šiuo klausimu pagal analogiją žr. 2016 m. liepos 20 d. Sprendimo *Barroso Truta ir kt. / Europos Sąjungos Teisingumo Teismas*, F-126/15, EU:F:2016:159, 74 punktą).

106 Remiantis rūpestingumo pareiga administracija gali būti nebent įpareigota suteikti didesnę pagalbą, kai susiklosto ypatingos aplinkybės, be kita ko, susijusios su itin pažeidžiama suinteresuotojo asmens situacija (šiuo klausimu žr. 2010 m. spalio 28 d. Sprendimo *U / Parlamentas*, F-92/09, EU:F:2010:140, 65–67, 85 ir 88 punktus). Tačiau ieškovė neįrodo ir net neteigia, kad nagrinėjamu atveju buvo tokios aplinkybės.

107 Antra, taip pat svarbu pažymėti, kad įprastai apdairus pareigūnas turi būti susipažinęs su Pareigūnų tarnybos nuostatais, konkrečiau kalbant, – su taisyklėmis, reglamentuojančiomis jo darbo užmokestį, įskaitant taisykles dėl išmokų šeimai. Pagal suformuotą jurisprudenciją vertinimas, ar iš pareigūno arba tarnautojo gali būti tikimasi įprasto apdairumo, atliekamas atsižvelgiant į jo išsilavinimą, pareigų lygį ir profesinę patirtį (2017 m. gegužės 17 d. Sprendimo *Piessevaux / Taryba*, T-519/16, nepaskelbtas Rink., EU:T:2017:343, 96 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

108 Šioje byloje konstatuotina, kad ieškovė buvo įdarbinta Komisijos tarnyboje 2007 m. kaip sutartininkė, paskirta į IV pareigų grupę. Pagal KTĮS 80 straipsnio 2 dalyje pateiktą lentelę ši pareigų grupė apima taip apibrėžtas užduotis: „Administracinės, patariamosios, kalbinės ir lygiavertės techninės užduotys, atliekamos prižiūrint pareigūnams ar laikiniesiems darbuotojams“. Pagal 82 straipsnio 2 dalies c punktą sutartininkas gali būti įdarbintas minėtoje pareigų grupėje, jei atitinka minimalius reikalavimus dėl išsilavinimo, atitinkančio užbaigtas, ne trumpesnes kaip trejų metų universitetines studijas, patvirtintas diplomu, arba atitinkamo lygio profesinį parengimą, kai tai pagrįsta tarnybos interesais. Ginčijamos nuostatos formulavimas yra aiškus – joje tiesiogiai nurodyta, jog tam, kad už vaiką, kurį pareigūnas privalo išlaikyti, būtų skirta išmoka, ši išlaikymo prievolė turi būti nustatyta teismo sprendimu, paremtu valstybės narės teisės aktais, todėl sutartininkui, turinčiam tokią patirtį, tokį išsilavinimą ir tokį pareigų lygį, kaip antai ieškovė, turėjo būti aišku, jog sprendimas, paremtas trečiosios šalies teisės aktais, kaip antai Buyenzi teismo sprendimas, negalėjo būti išmokos už išlaikomus vaikus skyrimo pagrindas. Bent jau dėl įprasto apdairumo, kurio gali būti tikimasi iš tokio sutartininko, reikalaujama, kad jis kreiptųsi į administraciją dėl informacijos šiuo klausimu. Šiomis aplinkybėmis ieškovė nepagrįstai teigia, kad reikalavimas pateikti sprendimą, paremtą valstybės narės teisės aktais, buvo naujas reikalavimas ir kad 2016 m. Komisija turėjo suteikti ieškovei laiko jį įvykdyti.

109 Taigi, ieškovės argumentus dėl rūpestingumo pareigos pažeidimo reikia atmesti kaip nepagrįstus.

110 Dėl pareigos suteikti pagalbą, tenkančios administracijai pagal Pareigūnų tarnybos nuostatų 24 straipsnį, pažymėtina, kad ji yra skirta tam, kad institucija apgintų pareigūnus nuo trečiųjų asmenų, o ne pačios institucijos veiksmų – šių veiksmų priežiūrai taikomos kitos statutinės nuostatos (2016 m. rugsėjo 9 d. Sprendimo *De Esteban Alonso / Komisija*, T-557/15 P, nepaskelbtas Rink., EU:T:2016:456, 45 punktas ir nurodyta jurisprudencija).

111 Šioje byloje ieškovė skundžia ne trečiųjų asmenų veiksmus, o Komisijos veikimą arba neveikimą. Taigi, ieškovė nepagrįstai remiasi pareigos suteikti pagalbą pažeidimu.

112 Vadinasi, reikia atmesti šį pagrindą kaip nepagrįstą.

6) Dėl šeštojo pagrindo, susijusio su įgytų teisių, teisinio saugumo ir nuspėjamumo principų pažeidimu

113 Savo dublike ieškovė šio proceso metu pirmą kartą nurodė, kad buvo pažeisti įgytų teisių principas, taip pat teisinio saugumo ir nuspėjamumo principai.

114 Šiuo klausimu ji teigia, kad PMO ją suklaidino ir ši situacija išliko iki sprendimo atmesti skundą priėmimo momento. Taip yra dėl to, kad 2011 m. birželio mėn. PMO pripažino Buyenzi teismo sprendimą sprendimu, kurio pagrindu atsiranda teisė į nagrinėjamas išmokas. Tik iš sprendimo atmesti skundą ieškovė sužinojo, kad Buyenzi teismo sprendimas nebelaikomas sprendimu, suteikiančiu teisę į išmokas. Be to, iki 2017 m. vasario mėn. ji nežinojo, kad PMO būtų pripažinusi, jog valstybės narės teismo priimtas sprendimas dėl Buyenzi teismo sprendimo pripažinimo – tai sprendimas, kurio pagrindu atsiranda teisė į išmokas. Būtent dėl šios priežasties ji nepateikė prašymo dėl Joe ir Claire įvaikinimo Belgijos valdžios institucijoms. Komisija pažeidė ieškovės įgytas teises, taip pat teisinio saugumo ir nuspėjamumo principus, nes pavėluotai ir netikėtai peržiūrėjo savo sprendimą, kuriuo 2011–2016 m. buvo pripažinti Burundžio teismo sprendimų padariniai, ir pareikalavo, kad ieškovė prašytų teismo priimti tokį sprendimą dėl pripažinimo.

115 Be to, ieškovė mano, kad Sąjungos teismo sprendimas dėl Buyenzi teismo sprendimo pripažinimo išliktų paremtas užsienio teise, taigi, negalėtų būti laikomas teismo sprendimu, paremtu valstybės narės teisės aktais dėl nepilnamečių apsaugos, kaip tai suprantama pagal ginčijamą nuostatą, nes remiantis jurisprudencija nuostatos, suteikiančios teisę į pinigines išmokas, turi būti aiškinamos griežtai.

116 Komisija prašo pripažinti nepriimtinais šio sprendimo 113–115 punktuose nurodytus ieškovės kaltinimus ir teigia, kad jie buvo pateikti pavėluotai ir galėjo būti pateikti ieškinyje.

117 Per posėdį atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą ieškovė nurodė, kad pirmą kartą pateikė šios kaltinimus dublike, nes skaitydama atsiliepimą į ieškinį sužinojo, jog PMO būtų pripažinusi, kad valstybės narės teismo sprendimas dėl Buyenzi teismo sprendimo pripažinimo suteikia teisę į išmokas už išlaikomus vaikus Joe ir Claire mokėjimą.

118 Šiuo klausimu primintina, kad pagal Procedūros reglamento 84 straipsnio 1 dalį vykstant procesui negalima pateikti naujų teisinių pagrindų, išskyrus tuos atvejus, kai jie pagrindžiami teisinėmis arba faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui.

119 Šioje byloje, pirma, konstatuotina, kaip ieškovė pripažino per posėdį, kad jau sprendime atmesti skundą STSĮT pranešė ieškovei, jog nagrinėjamų išmokų mokėjimas nutraukiamas tuo pagrindu, kad Buyenzi teismo sprendimas nebuvo paremtas valstybės narės teisės aktais.

120 Taigi, konstatuotina, jog atsiliepimas į ieškinį nebuvo pirmas kartas, kai ieškovė sužinojo apie jos gaunamų išmokų už išlaikomą vaiką panaikinimo priežastis.

121 Darytina išvada, jog ieškovės argumentai dėl teisinio saugumo, įgytų teisių ir nuspėjamumo principų pažeidimo, kiek šie argumentai susiję su išmokų už išlaikomą vaiką panaikinimo priežastimis, nėra grindžiami naujomis teisinėmis ir faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui Bendrajame Teisme. Todėl juos reikia atmesti kaip nepriimtinus.

122 Antra, konstatuotina, kad ieškovės argumentas dėl Buyenzi teismo sprendimo pripažinimo Sąjungos teisme nėra susijęs su Komisijos veiksmais priimant sprendimus, todėl negali nulemti ginčijamo sprendimo panaikinimo. Taigi, reikia pripažinti šį argumentą netinkamu, ir nėra reikalo spręsti dėl jo priimtinumo.

123 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, jog ieškinį reikia atmesti.

IV. Dėl bylinėjimosi išlaidų

124 Pagal Procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį iš pralaimėjusios šalies priteisiamos bylinėjimosi išlaidos, jei laimėjusi šalis to reikalavo.

125 Ieškovė šią bylą pralaimėjo, ir Komisija prašė priteisti iš jos bylinėjimosi išlaidas. Todėl iš ieškovės, be jos pačios bylinėjimosi išlaidų, reikia priteisti Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

126 Pagal Procedūros reglamento 138 straipsnio 1 dalį įstojusios į bylą institucijos turi pačios padengti savo bylinėjimosi išlaidas. Todėl Parlamentas ir Taryba padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji kolegija)

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš SH bylinėjimosi išlaidas.

3. Europos Parlamentas ir Europos Sąjungos Taryba padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Kanninen Calvo-Sotelo Ibáñez-Martín Reine

Paskelbta 2018 m. gruodžio 12 d. viešame teismo posėdyje Liuksemburge.

Parašai.